

время е было, кога то челоуѣци-ти не сж знааи ни общественны учрежденія , ни законы , ни начаялства. Тогава всякой живѣль, както си щяль. Всякой искаль да бжде благополученъ самъ, колкото можяль. За другого никой не ся грыжилъ , нито былъ подъ власть другому. Всякой правилъ както си щяль и нѣмалъ да ся бои отъ наказаніе. Испрѣво това положеніе на вещи-ты ви ся показва тврѣдъ добро ; но стойте да видите, что послѣдова сетнѣ.

Всякой, както казахъ, ся грыжяше само за себе си, и никому не доходяше на умъ да помогне другому. Ако напр. паднеше нѣкому конь-тъ въ ямъ, или му ся строшехъ кола-та, или паднеше самъ боленъ на пята ; всичкы го заминувахъ, и гядахъ на него така, като да бяхъ чюжди они отъ тѣкывы приключенія. И кога пакъ той самый, комуто бѣ ся случило таково несчастіе, видѣше нѣкого отъ оныя , които го бяхъ оставили, да страда отъ подобно несчастіе , застраняваше и той така, безъ да му помогне, зачтото и нему не бяхъ помогнѣли. По той начинъ оставяше всякога единъ другого безъ помощь.

Има обаче толкова много работы на свѣта , които челоуѣкъ самъ не може да направи, и толкова много обстоятелства, въ които самъ не може да ся управи. Напр. сами вы не можете да си съградите къщъ, или да си ушіете дрехы , или да си пригответите обѣдъ, или да ся опреете, кога другъ пѣсилень иска да ви нанесе врѣдъ , или да посѣтите и да